

*Terhi
Tarkiainen* TAMMI

PETO IRTI

"Nyt nauroin ääneen! Tarkiainen osoittaa,
ettei vampyyriaihetta ole vielä imetty kuiviin."

MARKO HAUTALA

Terhi Tarkiainen

Peto irti

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

Suomen Kulttuurirahaston Etelä-Karjalan rahasto,
Kansan Sivistysrahasto ja Suomen Kirjailijaliitto
ovat apurahoillaan mahdollistaneet tämän teoksen kirjoittamisen.

© TERHI TARKIAINEN JA TAMMI, 2023
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ
ISBN 978-952-04-5042-7
PAINETTU EU:SSA

Howl
7 days to the wolves
Where will we be when they come
7 days to the poison
And a place in heaven
Time drawing near us as they come to take us

NIGHTWISH, "7 DAYS TO THE WOLVES"
ALBUM ILTA DARK PASSION PLAY (2007)

Se oli surma nuoren miehen,
kuolo Kullervo urohon,
loppu ainakin urosta,
kuolema kovaosaista.

ELIAS LÖNNROT, KALEVALA (1849)

HENKI

”[L]öyly, ihmisen henki, jonka elämänrata on yhtä pitkä kuin aika jonka ihminen täällä hengittää. Löylyn elämä alkaa ensimmäisestä parkaisusta ja päättyy hengen lähtöön.”

Juha Pentikäinen: *Suomalaisen lähti* (SKS 1990)

I

”KULLERVO ON kuollut.”

Sanat tulivat takapenkiltä kesken niin hyvän ja syvän hiljaisuuden, että Anna oli menettää auton hallinnan. Vasta kun Volvon ajolinja oli taas kutakuinkin suora, hän loi katseensa peruutuspeiliin ja jäi odottamaan selitystä. Mutta Kalma retkotti poikittain penkillä, toinen jalka koholla ja maiharin pohja ikkunaa vasten, eikä sanonut mitään. Puhelin oli yhä hänen kädessään, katse pysähtynyt viestiin sen ruudulla. Toinen käsi nyppi pystyssä sojottavaa vaaleaa tukkaa, ja autoon levisi kookosvahan tuoksu.

”Kuka Kullervo?” Anna kysyi vieressään istuvalta Vladilta. Tämä oli laskenut lukemansa kirjan ylösalaisin syliinsä – jotain perimästä ja geenimuuntelusta tällä kertaa – ja tuijotti ajovalojen pyyhkimää tietä heidän edessään.

Tummat hiukset valahtivat Vladin hienopiirteisille kasvoille, kun hän käänsi päätään kohti Kalmaa ja kysyi: ”Milloin?”

”Kyllikki ei sano. Viestissä lukee vain, että Kullervo on kuollut ja peijaiset alkavat huomenna.” Kalma potkaisi takaovea niin, että koko auto nytkähti. ”Ei, saatanan saatana!”

Kalman riehussa takapenkillä Anna kääntyi Vladin puoleen ja yritti saada katsekontaktia. Vladin harmaat silmät

tuijottivat jonnekin pimeyteen ja leuat olivat niin tiukasti yhdessä, että poskien kuopat näyttivät sykkivän. Anna kurrkotti ottamaan häntä kädestä.

”Oletko sä kunnossa?”

Puristus muistutti Annaa ensimmäisestä kerrasta, kun hän oli koskettanut Vladia. Siitä oli nyt neljä kuukautta, silloinkin he olivat olleet autossa ja Anna oli yrittänyt saada Vladin avautumaan, mitä tämä ei tietenkään ollut tehnyt. Vladin käsi tuntui yhtä vääraltä kuin silloin, iho vain oli kylmempi, koska ulkona oli pakkasta ja auton lämmitin reistaili. Nuo sormien pitkät, herkät luut ja niiden ympärillä viileää, pehmeää lihaa, jonka ei missään nimessä olisi pitänyt tuntua miltään, kun se oli sentään ollut kuolleena jo yli 200 vuotta. Myös Vladin halu koskettaa Annaa, jakaa jotain tärkeää hänen kanssaan, oli täsmälleen yhtä olematon. Ehkä vampyyriksi muuttuminen teki myös tunteista vaihtolämpöisiä.

”Olen pahoillani”, Anna sanoi, vaikkei voinut olla varma, oliko surunvalittelu edes paikallaan. Mistä sitä tiesi, vaikka jonkun kuolema olisikin onnittelun arvoinen asia. Eivät Vlad ja Kalmakaan istuisi Annan autossa, elleivät olisi ensin heittäneet henkeään ja sitten jatkaneet porhaltamista. Toisaalta myös vampyyrin saattoi tappaa. ”Oliko Kullervo teikäläisiä?”

Vlad pudisti päätään, muttei sanonut mitään. Kalma toljotti yhä puhelintaan, jonka näyttö oli ehtinyt sammua.

Annalle oli ylipäätään kerrottu häkellyttävän vähän tänä aikana, jonka he kolme olivat reissanneet yhdessä. Aina kun hän kysyi jotain, hänen ja miesten väliin nousi näkymätön seinämä, aivan kuin lasi, joka esti limusiinikuskia kuulemasta matkustajien puheita. Viesti oli selvä: vampyyrien jutut eivät kuuluneet kuolevaisille, piste.

Ja Anna osasi kunnioittaa rajoja paremmin kuin hyvin. Siitä asti, kun hän oli saanut Vladin syntymäpäivälahjaksi

vanhemmiltaan viime syksynä, koko hänen elämänsä oli muuttunut pelkäksi rajankäynniksi.

Ensin hän oli yrittänyt palauttaa seksileluksi tarkoitettun lahjansa, jonka pitäminen ei hänestä ollut eettisesti kestävää. Sitten oli tietysti käynyt ilmi, että palauttaminen olisi ollut vielä suurempi rikos ihmisyyttä ja vampyyriutta kohtaan. Koska Vlad ja sittemmin myös Vladia jäljittänyt Kalma olivat tulleet jäädäkseen, Anna joutui jatkuvasti punnitsemaan oikeaa ja väärää arjessaan. Oliko parempi tappaa rusakko vai maistaa vähän hirvestä ja traumatisoida se loppuiäkseen? Saiko vampyyrit päästää miestensunaan, jos siellä kuitenkin kupattaisiin?

Sellainen moraalisuus oli aivan uskomattoman rasittavaa eikä kukaan tuntunut arvostavan Annan tekemää metatyötä. Ehkä juuri siksi Vladin ja Kalman välinen veriveljeys välillä satutti. Jos Volvo 740 olisi ollut toimisto, tällaista ulossulke- mista olisi voinut pitää työpaikkakiusaamisena.

”Eli Kullervo oli ihan tavallinen ihminen?” Anna yritti taas udella Vladilta ja Kalmalta. Hän vilkuili vuoroin toista, vuoroin toista ja vuoroin myös tietä, koska kuitenkin ajoi. Kysymyksen kuultuaan Kalma murahti jotain halventavaa ja iski nyrkillä takapenkin selkänojaan niin, että Annan pää nytkähti ilkeästi. Ennen kuin Anna ehti ärjäistä takapenkille jotain vähintään yhtä rumaa, Vlad avasi suunsa.

”Kullervo ei ole – ei ollut – vampyyri eikä ihminen. Kullervo Kalervonpoika oli kuolematon.”

Vlad sanoi sen hyvin hiljaa ja tynesti, melkein tunteet- tomasti, ja piti katseensa kaukana edellä ajavan rekan perä- valoissa niin, ettei Anna nähnyt harmaita silmiä, joita yleensä katseli ihan ilokseen. Vladin aristokraattisen komea profiili oli yhtä tynnen viileä kuin aina.

”Kullervo oli kuolematon”, Anna varmisti, ”ja nyt se kuoli?”
Vlad nyökkäsi.

Volvon renkaat ehtivät täristä hyvän tovin jäisellä tienreunuksella, ennen kuin Anna tajusi korjata ajolinjansa keskenmälle.

”Jestas.”

Silloin Kalma työnsi päänsä etupenkkiä välistä, kosketti Vladin olkaa ja odotti, kunnes Vlad kääntyi häntä kohti. ”Meidän pitää mennä sinne. Nyt heti.”

Vastaukseksi Vlad kurkotti sipaisemaan Kalman poskea. Se oli vain kevyt kosketus sormenpäällä, mutta Annasta tuntui kuin hänet olisi juuri paiskattu ulos oman auton ovesta.

Anna puristi rattia tiukemmin kuin autokoulussa oli ohjeistettu ja kysyi: ”Missä ne peijaiset pidetään?”

”Kalevalassa”, Vlad sanoi kuin olisi lausunut itsestäänselvyyden ja kallisti sitten päätään taakse, kunnes hänen pitkät, tummat hiuksensa sekoittuivat Kalman vaaleisiin vaha-
piikkeihin.

Vladin silmät painuivat kiinni, huulet jäivät vähän raolleen. Pää oli taipunut taakse ja sai poskipäiden terävät luut korostumaan tavalla, jota olisi toisessa tilanteessa voinut pitää sensuellina. Takapenkiltä kurkottava Kalma hieroi otsaansa Vladin niskaa vasten, ja vaikka molemmat miehet olivat aivan vinossa ja oudolla mutkalla, asento näytti tuovan heille lohtua. Sitten myös Kalma ummisti silmänsä ja kumpikin huokaisi syvään, mikä olisi ollut aivan normaalia, jos he olisivat ylipäätään hengitelleet.

Sen jälkeen kun Anna oli tutustunut Vladiin viime loka-kuussa, hän oli joutunut heittämään hyvästit monelle hyvälle kliseelle vampyyreista. Ei sojottavia kulmahampaita, ei puuttuvia peilikuvia, ja Kalma oli jopa perso valkosipulille, vaikkei vampyyrien elimistö varsinaisesti voinut sulattaa muuta ravintoa kuin verta. Jotkut säännöistä sentään pätivät, kuten valonarkuus, voimakas seksuaalinen vietti ja kyvyttömyys

astua kenenkään kotiin ilman kutsua. Ja vaikka vanhuus ei vampyyreita tappanutkaan, tuli ja hopea tekivät heistä kyllä selvää. Omakohtaisesti Anna oli saanut todeta, että myös puusen kappaleen työntäminen sydämeen toimi hyvin ja perinteitä kunnioittaen. Sitä hän ei aivan ymmärtänyt, miksi piti puhkaista elin, joka ei edes toiminut. Ja oliko pakko käyttää keppiä vai kävivätkö myös puujalosteet, kuten lastulevy tai tukeva kartonki?

Vampyyrien epäelämäntapa oli myös jäänyt kauas imagostaan. Ei Anna tietenkään ollut missään vaiheessa luullut pääsevänsä asumaan goottikartanoihin ja bilettämään ekskluusiivisilla vampyyriklubeilla, koska tämä oli kuitenkin Suomi eikä täällä osattu tuotteistaa. Siitä huolimatta ensimmäinen piilopirtti, johon Vlad ja Kalma olivat hänet johdattaneet, oli rehellisesti sanoen ollut järkytys. Kahdelle elintoimintonsa jo sammuttaneelle tuskin tuli mieleen, että tasalämpöiselle ihmiselle sähköttömyys voisi olla haaste ja vessattomuus silkkaa tuskaa. Hytistessään riu'ulla umpihangessa, kännykkä ainoana valonlähteenään, Anna oli ehtinyt kaivata vanhaa kotiaan ja sen kauniin kylpyhuoneen spa-tunnelmaa. Vaan tämän hän oli tullut valinneeksi lähtiessään kahden vampyyrin kyyditäjäksi.

”Meidän täytyy päästä Kalevalaan vielä tänä yönä”, Vlad sanoi Annalle, vaikka hyväili yhä Kalman poskea. ”Käännä auto.”

”Entä Helsinki? Sä lupasit.” Se lupaus oli annettu melkoisen painostuksen alla, kun Annalla oli keittänyt yli eräässä karttaamattomassa mökissä. Kalman mukaan siellä oli ollut kaikki tarvittava – jopa juokseva vesi, jos Anna vain olisi ollut vikkelämpi jaloistaan. Tuon riidan jälkeen hänelle oli luvattu nopea piipahdus takaisin sivistykseen, jonka hän oli tullut hylänneeksi hetken mielihohteesta ja kunnolla hyvästelemättä.

”Meidän on jätettävä jäähyväisemme Kullervolle”, Vlad sanoi.

”Teidän kahden, ei mun”, Anna korjasi heti. ”Eli jos ajetaan nyt vaan Helsinkiin, niin te voisitte jatkaa sieltä matkaa seuraavalla yöjunalla tai vaikka taksin takakontissa.”

”Silloin emme ehdi ajoissa. Peijaiset alkavat huomenna.”

”Voin jättää teidät Tikkurilaankin.”

”Anna. Minä pyydän.”

Vlad ei usein puhutellut häntä nimellä, ja kuullessaan nyt matalan äänen lausuvan sen noin pehmeästi Anna tunsi jonkin nytkähtävän vatsassaan, vetävän sisuskaluja niin lämpimälle sykkyrälle, että väkisinkin sitä oli valmis tekemään U-käännöksen vaikka keskellä moottoritietä. Se oli varmasti jokin vampyyreiden uudelleensyntymässään oppima niksi, jolla sai lumottua niin viattomat neitsyet kuin gradua vaille valmiit filosofian maisteritkin.

Vlad oli lausunut taikasanansa juuri, kun Anna oli jälleen kerran miettinyt, miksi hitossa hänen oli aina pakko tehdä niin kuin pyydettiin. Olisi ollut paljon helpompaa vain käyttää Kennelin ranneketta, joka hänellä oli aina kädessään. Yhdellä napinpainalluksella voitti kaikki väittelyt, kun siemämätön kipu sai vampyyrin tottelemaan omistajaansa kiltisti ja kuuliaisesti. Paitsi ettei Anna ollut koskaan halunnut omistaa Vladia eikä rannekkeen nappiin siksi ollut koskettu kertaakaan tänä aikana, jonka hän oli viettänyt vampyyrien pakoauton kuskina.

Vampyyreja kaupitelleessa Kennelissä sekä Vladin että Kalman selkäyttimeen oli istutettu mikrosiru, joka tuotti äärimmäisen tuskallisen sähköimpulssin, Kennelin kielellä ”piikin”. Vladin sirua Anna ohjaili rannekkeella, kun taas Kalman kesyttämiseksi oli oma erillinen, auton keskuslukituksen kauko-ohjainta muistuttava vehje, tai ”palautteen-

antomekanismi”, kuten Kennel oli näitä etäkiduttimiaan kutsunut. Anna oli vannonut välttelevänsä punaisen napin painamista viimeiseen asti. Kalman osalta uhka oli kyllä ollut ilmassa muutamaa otteeseen, mutta Vladia hän ei olisi kyennyt satuttamaan edes sanoilla.

”Käännä nyt sitä saatanan rattia”, ärähti Kalma ja täräytti uudestaan Annan penkin selkänöjää.

Ilman juuri saapunutta suru-uutista Annan olisi tehnyt mieli äkkijarruttaa ja muistuttaa, kenen autoa hullu blondi oikeastaan pahoinpiteli ja kenellä täällä oli kaikki valta jättää kaksi epäelävää tienposkeen odottamaan auringonnousua. Siinä hän seisoisivat peukalot savuten ja yrittäisivät saada jonkun pyromaatin pysähtymään. Vlad saattoi näyttää miestenvaate-mainokselta ja Kalma jonkinlaiselta rokkaria larppaavalta maitopojalta, mutta kukaan itsesuojeleuvaistollinen ei heitä ottaisi kyytiin. Ja Kalman osalta se vaisto osuisi kieltämättä oikeaan.

”Meidän on mentävä Kyllikin tueksi”, Vlad vetosi taas.

Anna hiljensi vauhtia ja pysäytti auton moottoritien levenykselle. Hän ei halunnut vilkaistakaan vampyyreitaan, vaan keskitti kaiken huomionsa lumipenkkaan, jonka jäätyneet pinta kimalteli auton ajovalojen keilassa. Aurinko oli alkanut sulattaa lumia päivisin, kun taas heti illan tullen mentiin pakkaselle ja tienpinnat olivat liukkaita. Helsingissä keli oli varmasti suojan puolella, mutta täällä kaamoksen keskellä Aleksanterinkadun kirkkaasti valaistu loska vaikutti pelkältä haaveunelta.

”Sulle on oikeasti tärkeää päästä sinne tänä yönä?” Anna varmisti Vladilta. Takapenkin kakaran itkupotkuraiivareihin hän ei yleensääkään reagoinut.

”Kullervo oli minulle hyvin rakas.”

Se oli Vladilta isosti sanottu. Annaa hävetti, että oli kehdannut tehdä niin ison numeron kiertotiestä kotiin, kun Vlad

oli menettänyt selvästi itselleen tärkeän ihmisen. Kun Anna oli kertonut haluavansa käydä pääkaupunkiseudulla katsomassa kavereitaan, Vlad oli välittömästi puoltanut hänen ehdotustaan, vaikka se asetti vampyyrit vaaraan. Paluu siviilisaation pariin saattaisi tarkoittaa heille joutumista salaiseen kellariin, jossa keskusrikospoliisin erikoisyksikkö hioisi heistä pois vaarallisimmat kulmat ja mahdollisesti muitakin osia. Kenneliä ei kenties enää ollut olemassa, mutta niin kauan kuin sirut toimivat, vampyyrit olivat yhä kaukana vapaudesta.

Vlad oli ollut valmis uhraamaan oman ja Kalman turvallisuuden, ja nyt Anna käyttäytyi kuin pikkulapsi, jonka karkkipäivää oli siirretty jonkin niin vähäpätöisen kuin läheisen ihmisen kuoleman takia.

”Okei. Me käydään siellä, ja sitten palataan Kehä kolmosen sisäpuolelle, onko selvä?”

”Kiitos”, Vlad vain sanoi, minkä Anna tulkitsti lupaukseksi.

Hetken hänen teki mieli koskettaa Vladin poskea, niin kuin Vlad oli äsken koskettanut Kalmaa, silittää tasaisen vaaleaa ihoa, tuntea kasvojen täydellinen luusto kätensä alla. Samassa Kalma työntyi etupenkkien välistä ja alkoi viittilöidä kuin autokoulun opettaja.

”Tee uukkari. Sun pitää palata Kajaanin kautta kutostielle.”

”Minä laadin meidän reitin ihan ilman takapenkkikuskin apua, kiitos vain”, Anna sanoi ottaessaan kännykän käteensä osoitetta varten. ”Eli minne me tarkalleen ottaen ollaan menossa?”

”Johan Vladi sanoi, että Kalevalaan.”

Anna kääntyi katsomaan Kalmaa. ”Sinne sivujen väliinkö parkkeeraan? Onko väliä, monenteenko runoon tähtään?”

Silloin Vlad puuttui puheeseen. ”Kalevala on Kullervon ja Kyllikin maatila saarella eteläisellä Saimaalla. Lönnrot nimesi runoelmansa sen mukaan, muuten kirjalla ei ole juurikaan

totuuspohjaa”, Vlad lisäsi ikään kuin Anna olisi tähän asti pitänyt Kalevalaa rautakautisena kronikkana. ”Elias ymmärsi paljon väärin ja sepitteli loput omiaan.”

”Jos pidät pedaalin alhaalla, sä voit saada tämän hurrirotiskon perille vielä ennen aamua”, Kalma sanoi ja asettui pitkäkseen takapenkille, suurin piirtein samaan asentoon kuin mistä oli noussut aiemmin. ”Kullervo on kuollut ja on meidän homma lahdata se mulkero, joka siitä on vastuussa.”

Annaa olisi kiinnostanut kovasti myös se, miten kuolematon varsinaisesti pääsi kuolemaan ja jos tämä Kullervo oli se Kalevalasta tuttu Kullervo, oliko myös Kyllikki sama Lemminkäisen vaimo, joka suivaantui miehensä sotimiseen ja lähti vieraisiin. Sen sijaan hän vain huokaisi syvään ja kirjoitti sitten puhelimensa karttasovellukseen määränpääksi kansalliseepoksen. Yksi osuma tuli, sekin Kuhmoon, joka ei ollut lähelläkään Saimaata. Ennen kuin Anna ehti äristä mitään mielikuvituspaikasta, jonne päästäkseen pitäisi vaihtaa beige Volvo luudanvarteen tai sivellä se keijupölyllä, Vlad otti puhelimen hänen kädestään ja näppäili siihen uuden osoitteen. Anna oli järkyttynyt. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän oli nähnyt yli 200-vuotiaan vampyyrin koskevan mihinkään jääkaappia älykkäämpään laitteeseen. Tähän asti hän oli olettanut Vladin pitävän kännyköitä demonien asuinsijoina, joita tuli kartella tai koskettaa korkeintaan tuhotakseen, jos sellainen pääsi kyllin lähelle pyytääkseen PIN-koodia.

Puhelin napsahti takaisin telineeseensä. Vlad nojautui taaksepäin ja sulki silmänsä. Anna oli liian utelias teeskenneläkseen välinpitämätöntä ja kurkisti, minne uusi reititys heidät veisi. Paikalla ei ollut kartan tuntemaa nimeä, mutta sijainti sillä oli ja se todella näytti olevan saari Etelä-Karjalassa.

”Että hei, hei Helsinki”, Anna mutisi itsekseen ja lähti ajamaan kohti tarujen Kalevalaa.

2

ANNAN VALITSEMA reitti Keski-Suomen halki oli kuutos-tietä pidempi ja hänen silmänsä alkoivat painua kiinni ennen Lappeenrantaa. Anna pysäytti auton Luumäen ainoan hotellin pihaan juuri, kun vuorokausi oli vaihtumassa seuraavaksi. Luumäki kuulosti soveliaimmalta mahdolliselta paikalta heidän retkueelleen, melkein yhtä hyvältä kuin Verijärvi tai Ruumissuo.

Koska Vlad ei suostunut ajamaan eikä Anna suostunut Kalman kyytiin, vampyyrien kanssa reissaaminen oli kuin elämistä yksinhuoltajana kahden vauvan kanssa: Anna torkahteli autonratissa pitkin loputtomia maanteitä, jotta pikkuiset saivat torkkua tasaisessa tärinässä, viltin alla takapenkillä, ja kun hänen lepovuoronsa koitti, hänet herätettiin tunnin välein ja vaadittiin verta. Anna oli yrittänyt sanoa napakasti: ”Uniaika, nyt nukutaan”, aivan kuten unikouluoppaassa oli neuvottu. Sen oppaan kirjoittaja tuskin oli joutunut kускаamaan unettomia hoidokkejaan lähimpään baariin, jotta nämä voisivat iskeä itselleen hiukopalaa. Anna oli aikoja sitten luopunut yrityksestä pitää kiinni normaalista päivärytmistä tai normaaleista ruoka-ajoista tai normaalista kanssakäymisestä muiden ihmisten kanssa. Hänen elämässään oli ylipäättään ollut hyvin vähän mitään normaalia sen jälkeen, kun hän oli kohdannut Vladin ja Kalman.

Se, että hän nyt oli hotellin pihalla Luumäellä ja matkalla Kalevalaan, sopi hienosti linjaan.

”Laita se takki päälle.”

”Enkä, vittu, laita.”

”Kyllä laitat, koska se ostettiin juuri siksi, ettet sä näyttäisi friikiltä, joka kulkee t-paidassa helmikuussa”, Anna ilmoitti ja viskasi toppatakin Kalmalle.

Kalma pyöritteli muhkeaa takkia hetken käsisään ikään kuin ei olisi tiennyt, miten päin se oli tarkoitus pukea. ”Mä näytän tässä ihan keharilta. Oliko pakko heittää mun nahkarotsi pois.”

”Se kuvotus oli niin kuivuneen poronveren peitossa, että sitä varisi ympäri autoa. Ja onko pakko käyttää noin loukkaavaa kieltä.”

”Kehonrakentajat ansaitsee tulla loukatuksi”, Kalma jupisi vetäessään takin ylleen ja heilutellessaan sitten avuttomana käsiään. ”Katso nyt, mun käsivarret ei yllä koskettamaan kylkiä. Kohta sä varmaan ehdotat mulle farkkujen tilalle salihousuja.”

Anna sulki korvansa Kalmalta ja käänsi katseensa mielummin Vladiin, joka napitti juuri kiinni hillityn tyylikästä villakangastakkia. Se oli linjoiltaan niukka ja imarteli Vladin hoikkaa vartaloa, ja kun takin kaulukset vielä nosti pystyyn kehystämään Vladin veistoksellisia kasvoja, Anna tunsi katselevansa kolmiulotteista miestenvaatemainosta. Heidän kävellessään sisään hotellin ovista olisi ollut houkuttelevaa liimautua Vladin käsipuoleen ja kuvitella, että he olivat paris-kunta. Sitten takaa alkoi kuulua toppatakin hihojen kiukuista suhinaa kylkiä vasten ja illuusio särkyi.

”Miten keharit mahtuu ovista sisään?” Kalma jupisi ja teeskenteli törmäävänsä ovenkarmeihin.

”Työ taiatte olla huonetta vailla?”

Hotellin vastaanottovirkailija ei tietenkään puhunut Annalle vaan Vladille. Ilmeisesti virkailija oli tarvinnut vain nopean vilkaisun tulijoihin tehdäkseen päätelmänsä: a) nuorekas 30-vuotias nainen, joka haisi hieltä ja wunderbaumilta eikä ollut harjannut hiuksiaan sitten Kajaanin; b) parikymppinen nuorimies risoissa farkuissa ja bändipaidassa, vaalea tukka pystyssä ja silmissä suttuiset rajaukset, vetämässä uudenkarheaa toppatakkaa perässään pitkin hotellin lattiaa; ja c) hillittyyn tummanharmaaseen pukuun, vaaleaan kauluspaitaan ja hyvinistuvaan villakangastakkiin pukeutunut, arviolta hieman päälle kolmekymppinen mies, jonka olkapäille ulottuvat tummat hiukset oli kerätty rennon tyylikkääle puolinutturalle ja pitkät sormet rummuttivat kevyesti vastaanottotiskin reunaa. Että olihan se Annankin mielestä aika selvä peli. Silti Anna oli heistä se, jonka rahoilla tämä lysti maksettiin.

”Yksi yhden hengen ja yksi kahden hengen huone”, Anna lausui selkeällä ja kuuluvalla äänellä niin, ettei kaapin paikasta jäänyt epäselvyyttä. ”Ja se yhden hengen huone kylpyammeella, jos löytyy.”

Vastaanottovirkailija hämmentyi vain hetkeksi, hymyili sitten lämpimästi Annalle aivan kuin maailmassa ei muita ihmisiä olisikaan ja alkoi naputella tietokonettaan. Vähitellen hymy kuitenkin katosi ja kulmat kurtistuivat. ”Nyt on kuulkaa käynyt niin hassusti, että meillä on enää vain yksi kahen hengen huone vapaana. Ne on nuo pääkaupunkiseu’un hiihtolomat kun on pakanneet meiät täyteen. Lomalaisia varten olisi kyllä illalla sitten tanssiorkesteri tuolla salin puolella”, hän lisäsi ja hymyili taas.

”Vain yksi vapaa huone”, Anna toisti epäuskoisena. ”Seuraavaksi sä varmaan sanot, että siinä huoneessa on vain yksi sänky.”

Tekeekö mielesi ulvoa?

Kolmikymppinen Anna ja hänen elätti-vampyyrinsa Vlad ja Kalma matkaavat Etelä-Karjalaan. Tarkoitus on haudata kuolematon Kullervo, maistella vähän verta ja karjalanpiirakoita sekä välttää yhteenotto Hukkien jengin kanssa. Saattoväen joukossa Anna tapaa Pontuksen, suklaasilmäisen namun, joka saa hänen verensä kuohumaan erisyystä kuin vampyyrit. Pian kaivellaan menneitä, taistellaan neidon kädestä ja muistakin osista sekä selvitetään muutama murha.

Kauan kätetty, itsenäinen jatko-osa romaanille
Pure mua.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5042-7